

הר לא זז

בעקבות "קאגאמושה" לקורסואה

שחקנים :

הגנב /ראש שבט טקאדה
אחיו, יוג'י איטאמי,
אשתו, קוקו
בנו הבכור, סומיקו ימאדה
בנו הקטן, מאסו
שר הצבא, טושירו נומורה
הסמוראי, שירו מוראטה
שני חיילים

1. ההר לא זז

(לוחם ניצב באמצע הבמה - יורה חץ. פתיחת תופים. מנהיגי טקאדה נכנסים. הנוכחים הינם - אחיו של ראש טקאדה יוג'י איטאמי, בנו סומיקו ימאדה, שר הצבא של השבט, טושירו נומורה והסמוראי שירו מוראטה. האדונים מתיישבים סביב שולחן. בעומק הבמה – מחיצה)

מפקד הצבא: נלחמנו על רכס האצ'י. הון התקיף אותנו מהגבעות

כיוונו רק אל האדון. עשרה שומרי הראש נורו

בחיצים. שני חיצים נוראים פגעו באדון... הוא סרב

לשכב מתחת לשריון של סוקו. הוא המשיך לשבת על

הכסא, מתחת לדגלים. לא זז. שני שומרים שנותרו

בחיים ראו את הפציעה והתאבדו. אדון מוראטה

נשאר איתו לבד.

הסמוראי: האדון המשיך לשבת על הכסא. הדגלים עמדו.

החזקתי אותו שלא יפול. כשירד הערב, העברתי

אותו לכאן. איש לא ראה אותו. הוא לא רצה שידעו

הפציעה. לא רצה שידעו כמה היא חמורה. את הרופא

שבדק את הפצעים הרגתי במעבר ההרים.

מפקד הצבא: שלושה שבועות הסתיר האדון את הפציעה שלו. הוא

לא נתן לנו להתקרב אליו. עכשיו הוא כאן. הוא רוצה

לדבר.

(ומפקד הצבא מרים מסך. נחשף חדר קטן פנימי, חשוך, שעל הבמה הקטנה שלו יושב ראש טקאדה. מראהו של ראש טקאדה רע מאוד. חמור מכפי ששערו

הנמצאים והם מגיבים לכך בתדהמה. עוד רגע קטן ומפקד הצבא סוגר את

המסך. האדונים חוזרים למקום מושבם. שתיקה, ואז נשמע קולו של ראש

טקאדה מעבר למסך)

ראש טקאדה: כל חיי רציתי לכבוש את קיוטו. לחסל את המלחמות

מכאן עד להרים. זו הייתה מטרה נעלה. זו הייתה

מטרה היאה לשבט הטקאדה. מעולם לא נוצחנו,

ואני מודה לכם. אבל עכשיו, אם אמות, יהיה עליכם

לוותר על החלום של כיבוש קיוטו. אתם תיסוגו חזרה

אל השטחים שלנו ותבצרו אותם. תשמרו על הקיים.

שמעו אותי טוב. זו צוואתי אליכם. אל תקוו יותר
לכבוש את קיוטו. חיו בשלום ושמרו על גבולכם... את
מותי שמרו בסוד שלוש שנים. כל עוד יחשבו אויבינו
שאני בחיים, לא יעזו להתקיף. שלוש שנים. המועצה
תשלוט במקומי. אני מודה לכולכם.

(מפקד הצבא קם ממקומו. מדבר אל המחיצה)

מפקד הצבא: לנטוש את חלום קיוטו? למה הכוונה, הר? ... אם לא
היית נפצע, לא היית נסוג!

(הנוכחים נשארים לשבת המומים שקועים בעצמם. מפקד הצבא מתאושש
ראשון)

מפקד הצבא: למה אתם יושבים ככה. מה האבל הזה? האדון לא
מת! עדיין לא מת!... אנחנו טקאדה, לא חבורת נשים
זקנות ליד המעיין בערב. אוח!... אתה, אדון איטאמי,
תצטרך לחזור לתפקיד הישן שלך - הכפיל של האדון.

הבן: אדון איטאמי איבד את הדמיון שלו לאחיו. הוא לא
מתאים להיות הכפיל של אבי!

האח: סומיקו יאמדה צודק. אם הייתי דומה, הייתי משמש
את האדון בקרב. אני הייתי נפצע במקומו.

מפקד הצבא: אז נמצא כפיל חדש!

הבן: אתה לא מוצא כל יום כפילים בשדה, אדון נומורה.
(האח קם על רגליו)

האח: התכוננתי לרגע כזה.

(האח נפנה הצידה וקורא כלפי חוץ)

האח: תכניסו אותו!

(שומר מכניס את הגנב שראשו מכוסה. מפיל אותו על השולחן. האדונים
מתרוממים ממקומם)

הבן: מי זה?

(האח מסיר את הכיסוי. האדונים מגיבים בתדהמה למראה הגנב ודמיונו
לראש טקאדה)

מפקד הצבא: מאיפה?

האח: מצאתי אותו בשדה ההוצאה להורג. הוא כבר היה קשור והמוציאים להורג מוכנים, אבל אז הבחנתי בדמיון שלו לאדון. גנב. נתפס על גניבות מהמחסנים של הצבא.

הבן: גנב! לא דומה!

(האדונים מסתכלים מקרוב בגנב. בוחנים את אברי גופו ופניו)

מפקד הצבא: דומה!

הסמוראי: דומה מאוד. העיניים... בדיוק האדון.

מפקד הצבא: דומה, איטאמי.

האח: אנחנו זקוקים עוד לעבדוה רבה עד שיתאים. אבל הוא נבון. מהיר תפיסה.

הגנב: איפה האדון?

הבן: שתוק! גנב לא ישחק את אבי!

מפקד הצבא: לא איכפת לי מיהו! גנב או בן של זונה. אין לנו ברירה. אנחנו צריכים אותו... אמן אותו, איטאמי.

האח: שירו מוראטה. הוא שלך. קח אותו.

(האדונים עוזבים את הגנב, מתקדמים קדימה. מסך יורד ומסתיר את הגנב ואת הסמוראי)

מפקד הצבא: נלך להכין את הנסיגה.

הבן: אבל איך נסיגה? מה נגיד למפקדים? יהיו שאלות – למה.

מפקד הצבא: יהיו שאלות, ותהיינה תשובות: האדון החליט לסגת. זהו.

(האדונים יוצאים. צליל גונג)

2. שיעור ראשון

(המסך שב ומתרומם. הגנב יושב בתנוחת כריעה על ברכיו. הסמוראי ניצב מעליו. מצליף בו במקל קצר. מצליף בצורה קצובה. זהו חלק של שיעור. המכות מפסקות את דבריו)

הסמוראי: טקאדה. טקאדה. מה אתה יודע על טקאדה?
(שתיקה, הצלפה)

הסמוראי: גנב. גנב. אתה גנב. מה אתה יודע?
(שתיקה, הצלפה)

הסמוראי: מה אתה יודע?
(שתיקה, הצלפה)

הסמוראי: אתה לא יודע כלום... מה אתה יודע על טקאדה?
(שתיקה. הצלפה)

הסמוראי: את מי ניצח שבט הטקאדה?
(שתיקה, הצלפה)

הסמוראי: את מי ניצח שבט הטקאדה?
(שתיקה. הסמוראי עומד להצליף שוב)

הגנב: הר.

הסמוראי: הר. זה שמו של ראש שבט טקאדה. הר... יצאנו מההרים בצפון וירדנו אל המישור, עד לים. בנינו כפרים. בנינו מבצרים. הוגיצ'ו קם עלינו, ניצחנו אותו. אחריו כבשנו את המבצרים של אוזו, דרסנו את שימורה וחיסלנו את איקידה.

(ותוך דבריו הסמוראי רוכן אל הגנב ומסדר את ישיבתו)

הגנב: אוזו, שימורה, איקידה.

הסמוראי: מממ... ואז יצאנו אל קיוטו. ניצחנו את הון ועכשיו המישור פתוח עד קיוטו. לקיוטו נגיע ושם ננוח. מעולם לא קם צבא גדול יותר מאשר זה של טקאדה... את מי ניצח הטקאדה?

הגנב: הוגיצ'ו, אוזו, שימורה, איקידה, הון.

- הסמוראי:** אתה לומד. אתה זריז מחשבה.
- הגנב:** אני נחש, אני צלופח.
- הסמוראי:** אתה גנב.
- הגנב:** יותר טוב גנב מאיכר. לא רציתי להיות איכר. עבודה קשה. שודדים, אדונים, מיסים, שמיים קשים, אם יבוא הגשם, אם לא יבוא. לא רציתי. לא יכולתי. ברחתי מהכפר. אני לבדי.
- (והוא משמיע צריחות של עורב)
- הגנב:** מכיר עורב? גם הוא לבד.
- הסמוראי:** אתה לא לבד. אתה אף פעם לא לבד. אף פעם לא היית.
- הגנב:** לבד. אין לי שבת. חופשי. לבדי.
- הסמוראי:** תמיד היה איתך מישהו, מאחוריך, לפעמים לפניך, לפעמים לצידך. תמיד. מיום הולדתך.
- (הגנב תוקע בו מבט ממוקד ואז מגיב בשאגת צחוק כאילו שמע מהתלה מגוחכת)
- הסמוראי:** אתה יכול לראות אותו עכשיו.
- הגנב:** איפה?
- הסמוראי:** שם. מאחוריך.
- (הגנב מפנה את ראשו לאחוריו ואינו רואה מאומה. מחזיר מבטו אל הקצין בחשדנות)
- הגנב:** אין אף אחד.
- הסמוראי:** יש. תסתכל.
- (הגנב שוב מפנה ראשו, מחזיר את פניו ואז נושף בכעס)
- הסמוראי:** תסתכל. הצל שלך.
- הגנב:** הצל שלי.
- (והוא מגחך. מסתכל על צילו. הסמוראי מצליף בו שוב כדי שיחזור לתנוחת הישיבה ושב ורוכן לתקן את ישיבתו)
- הסמוראי:** תראה אותו, תחשוב עליו. רק במחשבה. הוא שם ואתה כאן. רק במחשבה. כשאתה זז, דמיין אותו. צייר אותו. אל תראה אותו. רק במחשבה.

(שתיקה. הסמוראי מתרומם. מתבונן בו)

הסמוראי: אל תזוז. אני מזהיר אותך. אל תזוז.

(והוא נפנה לצאת. אינו שועה לקריאות הגנב אחריו)

הגנב: מה זה היה? לאן אתה הולך? מה זה? מה? ... איפה

האדון?

(והסמוראי יוצא. צליל גונג. הגנב נותר לבדו. לרגע אינו זה מקומו. אחרי כן מציץ אל צילו. אחר בטוח שאיש אינו משגיח עליו, מסתכל ביתר עיון בצילו. דבריו של הסמוראי מחלחלים בו. הוא מתקין את ישיבתו ביתר הקפדה. בוחן אותה מול צילו. נעשה קשוב לצילו. תנועותיו מדודות מאוד. גאה בישיבתו. מרשים. שוב אינו מסתכל בצילו. צליל גונג)

4. שיעור שני

(הגנב עולה ויורד משיבה לעמידה וחוזר חלילה. הסמוראי והאח נכנסים, צופים אל הגנב הממשיך לעלות ולרדת בחמת זעם)

הסמוראי : הוא התקדם יפה. אבל לפני שבוע הפסיק. ארבע פעמים ניסה לברוח. המצליף שבר שלושה שוטים על גבו. רוח מרדנית ועקשנות.

האח : ואולי זה הגבול שלו. הוא לא יכול ללוש יותר את עצמו.

הסמוראי : תשפוט בעצמך, אדוני.
(שתיקה. האח מתבונן בגנב הממשיך לעלות ולרדת)

האח : מה מפריע לך, גנב.

(הגנב ממשיך לעלות ולרדת)

האח : שאלתי אותך שאלה, גנב!
(הגנב מפסיק את תנועתו)

הגנב : כשהייתי ילד הייתי זאב, הייתי תייש, הייתי סוסים. אם אני רואה ציפור אני יכול לצעוק את הקריאה שלה ובאו אלי כל הציפורים, אה? אבל אדם, הוא לא ציפור. אם אני רואה אחד, ראיתי רק אחד. כל אחד שונה. אחר. והאדון הגדול שונה מכולם. אני לא יכול לעשות אותו בלי לראות אותו. לא יכול.

האח : אתה תראה אותי. אני הייתי הכפיל של האדון. אני יודע את כל מה שאתה צריך לדעת עליו.

הגנב : אבל איך אני יכול בלי לראות אותו?...

האח : לא תראה, גנב!

הגנב : לימדו אותי את התנועות, את הישיבה, את המבט, את העמידה. עינו אותי בתנועות שלו, היכו אותי. הרעיבו אותי! עוד פעם ועוד פעם. עד שתגיע. עד שתדייק. אבל איך אפשר ללמוד להיות צל בלי לראות את מה שעושה את הצל?

(ותוך דבריו הוא מפגין בזעם את התנועות שלמד)

- האח :** ואם תראה, מה תראה? קליפה תראה! אתה צריך להכיר את מה שמעבר לקליפה של האדון... אתה חכם וערמומי גנב. זה טוב. אבל שים לב, לא מראה העיניים ילמד אותך להיות צל של אדון. ההבנה של הסיבה לתנועות תלמד אותך. הסיבה ולא התנועות עצמן. אם תישאר רק קליפה - תתפרק עם כל שינוי! (אל הסמוראי) הייתם צריכים להזמין אותי קודם... נתתם לו חרב?
- הסמוראי :** לא הייתי נותן לו חרב, אדון איטאמי. מוקדם מידי.
- הגנב :** ארבע אני גומר בעצמי.
- האח :** תן לו חרב.
- הסמוראי :** אדוני...
- הגנב :** ארבע, אתה תראה...
- האח :** תן לו חרב! איך אתה רוצה שיחקה את אדון טקאדה בלי חרב?!
- (הסמוראי קד. מניח חרב לפני הגנב. הגנב נוטל את החרב, חותך את האוויר. בטחונו גובר)
- הגנב :** בוא אלי. בוא...
- (והוא משתולל עם החרב, משמיע קולות פיתוי, מלגלג, ופתאום פונה ותוקף איתה את הסמוראי. האחרון ממתין במה שנראה רישול גמור ומנוחה, ופתאום, במהירות הוא שומט את החרב מידי הגנב, הנופל על הרצפה. מושפל)
- הסמוראי :** הצל שלך. שכחת את הצל שלך.
- (צליל גונג. הגנב נעמד. מאחוריו שומר מסייע לו ללבוש בגדים. הוא התקדם. כל הופעתו מעידה עתה על כך. הסמוראי צופה בו, מידי פעם מתקן את עמידתו. תוך כך מדבר אליו האח)
- האח :** זו שטות גמורה להילחם באדון שירו מוראטה. הוא מטובי הלוחמים בארץ. גם האדון לא היה יכול לו. הוא לא היה צריך. כשחרב מונחת לידך, היא החרב המהירה בעולם. כשהיא אחוזה בידך, הכול כבר אבוד. מאוחר מידי. שחקן שצורח את רגשותיו במלוא

הגרון, לא יוכל לצרוח גבוה יותר. הוא משעמם
אותנו... זהו הסוד של אדון טקאדה. לא הניצחונות
בקרב הקנו לו את מעמדו, אלא הניצחונות שנחל בלי
שנלחם... כל האפשרויות שעמדו לפניו בלי שניצל
אותן. הוא לא היה צריך. ומעל לכל, גנב, אחי היה עץ
והיה הר. צמח מהאדמה וידע את תחומו. מה שצריך
לנוע - ינוע. ומה שעומד - יעמוד. וזהו גם סוד התנועה
שלו. היא מכילה את כל האפשרויות, אבל מראה רק
את הפשוטה שבהן. זה הסוד. הפשטות. ואת הפשטות
הזאת תשיג אם תתכנן כל תנועה מראש. שום צעד
אינו מובן מאליו. למד מהצל שלך.

(צליל גונג)

4. האח והבן

(הסמוראי והגנב נפנים אל עומק הבמה. שם מאחור הם מתחילים בסדרת תרגילי חרב. פועלים בהתאמה מלאה ביניהם. האח צופה בהם ממקומו ולידו, בצד הבמה צופים גם הבן ושר הצבא)

מפקד הצבא: בעוד שבועיים, איטאמי, ניכנס לארמון. צריך ללמד אותנו את מבנה החדרים והאולמות. הוא לא יכול ללכת לאיבוד בביתו שלו.

(ומפקד הצבא ממשיך לצפות בתרגילי החרב של הסמוראי והגנב. הבן מתקרב עוד יותר אל האח, רותח מכעס)

הבן: למה? למה אתה מחזיק את הגנב הזה? ... למנוע ממני את זכות הירושה!

האח: שלוש שנים דרש האדון. אחרי שלוש שנים תזכה למקומך בארמון. אתה האחראי על הילד מאסו עד שיגיע לבגרות. שים לב, ימאדה! הילד - הוא היורש.

הבן: הגנב לא יחזיק מעמד שבוע בארמון. לא לפני הילד. לא לפני האשה הראשונה. צריך להימנע מהביזיון הזה. של כולנו. אבל אתה בוחר בגנב על פני. הפנית אלי את גבך אז, ואתה מפנה אלי גב היום. אתה, דודי, ותמיד נגדי.

האח: מעולם לא הייתי נגדך, ימאדה.

הבן: שכחת את אימי. הגברת מיקו.

האח: לא שכחתי.

הבן: שכחת! עמדת איתה באותו חדר. ראית את האדון מתמלא בזעם השדים שלו. לא התערבת כשבכתה. לא עצמת עיניים כששחט אותה. עצרת אותי כשניסיתי להכות אותו. זו זכותו צעקת. זכותו!

האח: זו זכותו. הוא ראש טקאדה. זה החוק. אסור לנו להתערב.

הבן: זו הייתה חובתך, להתערב. אתה אחיו! ... איזו רעה גרמתי לך, דודי!

(שתיקה)

האח: את התפקיד שלי אני עושה בלב... שקט.

(שתיקה)

הבן: הבנתי.

(והוא נפנה ומסתלק מהמקום. הסמוראי והגנב מסיימים בדיוק את סדר אימוניהם בעומק הבמה. כורעים לפני החרבות ומחזירים אותן לנדניהן. צליל גונג)

5. שיעור שלישי

(שומר מכניס מושב רחב. הגנב מתיישב עליו. הסמוראי ממשיך לתקן את ישיבתו. האח ומפקד הצבא ממשיכים לצפות בהכנות אלו)

הסמוראי: הילד יבוא וישב, ויסתכל בך. זכור. הוא בנך. אומרים שילדים רגישים יותר ממבוגרים. הוא יסתכל בך. אתה תסתכל בו. אל תוריד את עיניך. אל תסתתר. כולם יסתכלו עליך. זו מלחמה. תזכור. הוא יסתכל בך, אתה תסתכל בו. אל תוריד את העיניים.
(פתאום נשמע רעם תופים. האות הקבוע בהצגה להופעתו של שליח. למקום נכנס רץ, כורע על ברכיו לפני הגנב)

הרץ: אדון טקאדה. מנהיגי טקאדה. הודעה ממבצר איסירו. האדון איסירו מודיע על התקפה על המבצר. (הגנב אינו יודע איך להגיב. בלבולו גובר. הוא אינו מצליח לשחק ברגע מבחן זה את ראש טקאדה. הוא פונה בלחישה אל הסמוראי)

הגנב: מה אני צריך לעשות עכשיו?
(ניכר ברץ שהוא חש כי משהו אינו כשורה. מפקד הצבא ממהר להתערב)

מפקד הצבא: מי מתקיף?

הרץ: המפקד הון.

מפקד הצבא: הון בעצמו?

הרץ: אדון אוסירו לא יודע. האדון מודיע - הוא זקוק לעזרה. הוא לא יעמוד בלחץ ההתקפה.

הסמוראי: זה הכול?

הרץ: זה הכול, אדוני.

(הסמוראי והאח מתקרבים אל הרץ. סוגרים אותו משלושה צדדים)

האח: ראית הכול?

(שתיקה. הסמוראי שולף פתאום את חרבו במהירות ובאחת תוקע אותה ברץ, לפני שהאחרון מספיק לנוע. הרץ נופל. הסמוראי שולף את החרב מגופו. מניח אותה על הגויה. הגנב המום. האח מגיב למראה הגנב ההמום. חוזר אליו)

האח: הוא ראה שראש טקאדה אינו ראש טקאדה.
(האח מהורהר. חושב. מחליט)

האח: שים לב, גנב. אחרי שניכנס לארמון תיערך ישיבת מועצה. עלינו להחליט איך להגיב להודעה של אדון איסירו. אתה תשב בראש המועצה.

הגנב: אני?

האח: תשב ותשמע את הדוברים. לא תדבר. אחרי שיסתיים הדיון תפנה ותאמר רק את זה: שמעתי. תודה לכולכם. ותקום ותצא.

(הגנב אינו מגיב)

האח: שמעתי.

הגנב: שמעתי.

האח: תודה לכולכם.

גנב: תודה לכולכם.

האח: ואתה קם ויוצא.

(שתיקה)

האח: ואתה קם ויוצא!

הגנב: שמעתי. תודה לכולכם ואני קם ויוצא.

(והוא קם ממקומו ויוצא. ובמקביל יוצאים כולם)

6. הארמון. הילד. האשה.

(מוזיקה עדינה נשמעת. נכנס הילד מנפנף בחרב עץ שבידו. אחריו נכנסת אמו, לבושו של הילד בידה. היא מטפלת ומתקינה את תלבושתו של הילד. האשה הינה אשתו של אדון טקאדה, האשה הראשונה, הגברת קיוקו והילד, ילדו הקטן של ראש טקאדה, מאסו)

הילד: אבא היה צריך להגיע כבר מזמן.

האשה: קודם הוא צריך לעבור בכפרים, לברך אותם. שיראו אותו. אבל היום באמת יבוא.

הילד: סומיקו ימאדה יבוא איתו?

האשה: יבוא... עמוד ישר.

הילד: ימאדה כועס עלי?

האשה: אל תזוז.

הילד: הוא כועס עלי כי אני היורש של אבא ולא הוא, נכון? נכון, אמא? נכון?

האשה: יום יבוא ואתה תהיה ראש טקאדה.

הילד: אני אכבוש את כל העולם.

האשה: כך תעשה, ילד.

הילד: אבא ילמד אותי הכול. אני אכבוש את העולם. נכון שאבא נפצע במלחמה?

האשה: כשיבוא נראה.

(וברקע נשמעים קולות תוף מהדהדים)

האשה: מהר, מהר, הוא מגיע. מהר...

(האשה הראשונה נוטלת את הילד, מושיבה אותו על כרית כשפניו אל המושב הרחב בעומק הבמה. משרת מניח כריות בשתי שורות משני צידי הבמה)

7. הכניסה לארמון

(פנימה נכנסים מנהיגי שבט טקאדה: מפקד הצבא, הבן, האח, הסמוראי ועוד. הם ניגשים אל קידמת הבמה, קדים אל הקהל כקדים בפני המועצה הגדולה ומתיישבים על גבי הכריות המוכנות. האשה נותרת לעמוד במקומה בצד. היא אינה מורשית להשתתף באירועים כאלה. כולם משתחווים. נכנס הגנב לבוש במלוא שריונו ותפארת מדיו, חובש קסדת סמוראי מפוארת. נע באיטיות מלאת חשיבות, עולה על המושב הרחב. מתיישב, מסיר את קסדתו ומניחה לצידו. רק אז מסתיים התיפוף. הילד כל אותה עת מסתכל בתשומת לב אל הגנב. האח נראה מוטרד ושובר ראשון את השתיקה. מדבר אל הילד)

האח: למה אתה לא אומר שלום לאביך. הוא חזר ממסע מלחמה גדול. ברך אותו לשלום.

(שתיקה. הילד ממשיך להתבונן בתשומת לב אל פני הגנב ולבסוף מרים את ידו)

הילד: זה לא אבא שלי. זה לא הוא.

(חשש כבד נראה על פני אלה מהנוכחים היודעים את האמת. האשה הראשונה נחפזת פנימה, רוכנת ולוחשת משהו באוזנו של הילד. שמחזיר לה מייד)

הילד: זה לא הוא.

(האשה יוצאת. האח מתאושש ראשון)

האח: אביך נפצע במלחמה. הוא השתנה בגלל פציעה.

הילד: זה לא הוא!

האח: תתקרב אליו. תסתכל מקרוב.

(הילד קם על רגליו ופוסע אל הגנב. מתבונן בו מקרוב. חשדו ניכר בו. הגנב מאופק, מסתיר את חרדתו העצומה, אבל ניכר לרגע שאינו יודע מה לעשות. הילד מפנה את ראשו אל האח)

הילד: זה לא הוא. זה לא הוא.

(הגנב, בהחלטה אינסטינקטיבית, קם ממקומו, פוסע אל הילד בהליכת ברווז, מגעגע אל הילד כברווז. הילד פורץ בצחוק. הגנב נוטל אותו לידיו. מתיישב איתו)

הילד: אתה אבא שלי?

הגנב: אני ברווז.

(הנוכחים פורצים בצחוק משוחרר. הילד יורד מברכו של הגנב ורץ לאמו שמעבר לשורת היושבים)

8. מה לעשות?

(מפקד הצבא מדבר ראשון, אחרי ששוב מסובב את גופו וקד אל הגנב כמבקש רשות דיבור)

מפקד הצבא: ועכשיו נדבר על הון. הוא מתקיף את המבצרים של אדון אוסירו.

(האח מסתובב וקד אל הגנב כמבקש אישור מהגנב. וכך יעשו גם יתר הדוברים בהמשך השיחה)

האח: הון רואה את צבא טקאדה הגדול עוצר לפני קיוטו. הדרך פתוחה, אבל הצבא נסוג וחוזר לתחומו. הוא לא מבין. הוא חושד. אולי האדון פצוע? אולי נרקמת מזימה נגדו? הוא מתקיף את אוסירו הרחוקה לבדוק איך נגיב. אולי איבדנו את התבונה. אולי שכחנו את תכונות ההר שלנו?

מפקד הצבא: הוא ממש מפחיד אותי!

(והוא שואג בצחוק כמו לסתור את דברי עצמו. אחריו צוחק איטאמי והגנב מצטרף לבסוף)

הבן: איסירו קטנה. מבודדת. אם נחכה יותר מידי המצודה תיפול. אני מוכן לצאת להתקפה מייד.

מפקד הצבא: אם נזוז, נגלה קוצר רוח בפני הון. אנחנו יכולים לוותר על מבצר אוסירו. אין לו משמעות. אני מציע להישאר במקומנו ולחכות.

הסמוראי: אני מכיר את אדון אוסירו. הוא נלחם איתנו במסע על קיוטו. הוא נאמן לטקאדה. הוא בשר מבשרנו. איננו יכולים להפקיר אותו.

האח: אני אומר לחכות.

הבן: להניח לאדון אוסירו למות שם? זו הנאמנות שלנו לאדונים שנותנים לנו מדמם? זה צבא טקאדה המהולל?

(ופתאום בחריפות הוא פונה ישירות אל הגנב)

הבן: אבי! אני פונה אליך. אבי. מה עלינו לעשות? מה

החלטתך?

(שתיקה. בהלה ניכרת אצל היודעים את האמת. פניה כזו של הבן באופן ישיר אינה מקובלת גם בימים כתיקונם, כל שכן במצב העניינים הנוכחי. הגנב שותק זמן ממושך. מתרכז, מתייצב עוד יותר בישיבתו האופיינית של אדון טקאדה)

הגנב: אל תזוזו. הר לא זו.

(הפתעה והרווחה ניכרת אצל הנוכחים. הגנב קם ממקומו)

הגנב: שמעתי אתכם. אני מודה לכולכם.

(הגנב יוצא. כולם קמים כאות שתמה הפגישה. האדונים יוצאים חוץ ממפקד הצבא והאח)

9. נשים וסוסים

(נותרים רק האח, מפקד הצבא עם יציאת כל האחרים הם מתרפים באחת מהמתיחות הגדולה בה היו שרויים)

מפקד הצבא: הר לא זז!

(והוא פורץ בצחוק ובהערכה. האח מצטרף אליו)

האח: כמעט נפלנו.

מפקד הצבא: קודם הילד, ואחר כך הבן, ימאדה... החוצפה שלו!
הוא ידע שהגנב לא יכול להשיב לו. בכוונה פנה אליו.
להכשיל אותו!

האח: חשוב על ימאדה. הוא צריך לפנות אל גנב בתור אביו.
הבטן שלו מתהפכת.

מפקד הצבא: ואנחנו? והבטן שלנו?! לא! לא! אסור היה לסומיקו
ימאדה להתנהג בהפקרות. זה סימן רע.

האח: אבל הגנב פעל יפה. אמרתי לך - הוא קשוח. הוא לא
טיפש... הר לא זז!

(ושוב הם פורצים בצחוק)

מפקד הצבא: אני לא מוכן שיחליט יותר על דעת עצמו.

(הם עומדים בשתיקה מהורהרת)

מפקד הצבא: ועכשיו הפגישה עם האשה הראשונה... אם הילד לא
גילה, האשה והסוס יגלו. אי אפשר יהיה להסתיר
מהם את האמת. נצטרך לאסור את המפגש הזה.

האח: לא נוכל. זה יעורר חשד.

מפקד הצבא: הגברת קיוקו היא אשה חזקה. אי אפשר יהיה לעצור
אותה אם תחליט לגלות את האמת. אסור שיפגשו!

האח: היא תחשוד יותר אם לא יפגשו!

(שתיקה)

מפקד הצבא: אה!... ראש טקאדה נפצע במלחמה.

האח: פציעה קשה.

מפקד הצבא: פצעו לא החלים.

האח: מממ...

מפקד הצבא: הרופאים אסרו עליו לרכב על הסוס שלו. אה?

(האח מתחיל לחייך בהבינו את כוונתו של מפקד הצבא)

מפקד הצבא: וגם אסרו עליו לרכב על האשה, אה? הרופאים לא

מרשים לו לרכב. אה?

(והוא שואג בצחוק רם)

האח: אין אשה!

מפקד הצבא: ואין גם סוס!

(והם מתגלגלים על הרצפה בצחוקם. גונג. הם קמים ויוצאים. שומרים מפנים את הכריות ואת המושב הרחב של ראש טקאדה)

10. אני עצמי אני

(האח נכנס אל הבמה, אחריו הגנב. האח מסביר לגנב את מבנה הארמון, מחווה לכל הכיוונים, מעלה ומוריד מסכים תוך דבריו. הגנב נחפז בעקבותיו, מנסה לזכור את הנאמר לו)

האח : זהו ביתך, גנב. אתה צריך להכיר אותו וללמוד אותו לפרטיו... האגף המזרחי - אולם קבלות הפנים. שם חדר הישיבות. האגף המערבי - הירידה לאורות. האגף הדרומי - המטבחיים. המחסנים. מכאן המעבר לגן שלך. חדר התה. ביתן הרחצה שלך. האגף של הילד-שם. חדר ההתבוננות שלך.

(הוא נפנה אל המסך האחורי ומרים אותו. מאחוריו נראים שני שומרים)

האח : אלה שומרי הראש שלך. אתה לא צריך להעמיד פנים לפניהם. אל תתנפח. הם יודעים מי אתה. הם יודעים הכול. הם ילוו וינחו אותך. בטח בהם.

(הגנב קד בבלבול אל השומרים. המסך שב ויורד - מסתיר שוב את השומרים. האח מרים למעט מסך אחר וסוגר אותו)

האח : מכאן האגף של האשה הראשונה...

(הוא נפנה לצאת, אבל עוצר)

האח : אני יודע מה אתה מרגיש, גנב. הערב תפגוש אותה. הגברת קיוקו יודעת שנפצעת... אל תתנפח. אם אתה רוצה להצליח בתפקיד - תהיה עצמך.

הגנב : איך אהיה עצמי? אני גנב, אני עצמי.

האח : אתה גנב. תמיד תהיה גנב. אם תפסיק להיות גנב, תאבד את עצמך, ואז לא תוכל לשחק יותר את ראש טקאדה... אני יודע מה אתה מרגיש. גם אני הייתי הכפיל של האדון.

(האח מניד אליו בראשו ויוצא. הגנב נותר לבדו. נרפה. מבולבל. שני השומרים מגיחים משני העברים, מאחורי המסכים הסגורים)

שומר ב : גנב. גנב.

שומר א : שים לב, גנב!

(הגנב מגיב בחדות)

הגנב: בחדרים האלה, השומרים שלי לא יקראו לי גנב!

שומר א: אינך ראש טקאדה, גנב!

הגנב: לא? אז מי זה ראש טקאדה? מי ראש טקאדה?!

(והוא לובש את סבר פניו האופייני ועמידתו של ראש טקאדה. השומר קופא במקומו, נרתע מעט ולבסוף קד לעומתו. השומר השני קד אחריו)

הגנב: עכשיו אני יוצא אל החדר שלי. המקום שאיש לא נכנס אליו ולא יכנס אליו.

(הוא יוצא מעבר למסכים. השומרים נותרים לעמוד ליד המסכים, מתחילים להרים אותם)

שומר א: לרגע חשבתי שזה הוא.

שומר ב: הדם קפא לי. השערות עמדו.

שומר א: דמיון כזה...

שומר ב: למה אתה מתכוון?

שומר א: ואם זה הוא?

שומר ב: הוא?

שומר א: הוא. האדון. בכל זאת - האדון.

שומר ב: האשה הראשונה תגלה.

שומר א: היא תגלה.

(והאשה הראשונה יוצאת מאחורי המסך האחרון שמרימים השומרים. עם כניסתה הם מורידים שני מסכים כיוצרים חדר אינטימי יותר. יוצאים)

11. האשה הראשונה והגנב

(נכנסת האשה הראשונה, גברת קיוקו, בלבוש קימונו נוח. מניחה שני כרים על הרצפה. מתיישבת על אחד מהם. ממתינה. האח נכנס. מתיישב על הכרית השנייה שהונחה. ברור כי לא לו ציפתה האשה הראשונה. ואף על פי כן היא מחויבת לכללי הטקס)

- האשה:** אני שמחה שחזרתם, יוג'י איטאמי.
- האח:** גם אני.
- האשה:** האדון נפצע.
- האח:** כן.
- האשה:** הייתה לי תחושה רעה.
- האח:** כן.
- האשה:** למה לא כבשתם את קיוטו?
- האח:** האדון לא רצה.
- האשה:** אחרי שנפצע.
- האח:** כן... הוא אמר שהדרך לקיוטו קצרה, אבל הדרך הביתה - ארוכה. ארוכה מידי.
- (מאחורי מסך אחורי מופיע הגנב. לבוש בבגד ביתי קל)
- האשה:** ברוך בואך, אדוני.
- (האח קם ממקומו. קד אל הגנב. הגנב מתיישב. האשה הראשונה מביאה כרית נוספת לאח מגישה תה לשני הגברים)
- האשה:** ביקשתי לעשות הכול לבדי הערב. שאיש לא יפריע לנו.
- הגנב:** מממ
- (שתיקה. האשה הראשונה מתבוננת בגנב בקפדנות. עוקבת אחריו כשהוא שותה מכוסו. הגנב חש במבטה, וניכר שהוא מתוח מאוד)
- הגנב:** את מסתכלת בי, גברתי.
- האשה:** אני מסתכלת.
- הגנב:** את תוהה כמה השתנית.
- האשה:** השתנית. אני רואה.
- האח:** זו הפציעה. מעט אנשים היו יכולים להתאושש ממנה.

- האשה:** הקול שלך שונה... את כוס התה היית שותה לאט.
אתה זוכר?
- הגנב:** כן.
- האח:** גם הילד השתנה.
- האשה:** הוא גדל. היית חסר לו.
- הגנב:** עכשיו אוכל להקדיש לו זמן.
- האשה:** אני שמחה.
(שתיקה)
- האשה:** השתנית מאוד, אדוני.
(הגנב כמעט משותק. בקושי מעיז לנוע. הוא מביט באח ופתאום נדמה שאינו יכול יותר)
- הגנב:** נגלה לה את הסוד, איטאמי.
(האח נראה נדהם, מבקש להתערב, אבל הגנב ממשיך במהירות)
- הגנב:** את צודקת, גברתי. לא השתנית. אני לא אדון
טקאדה.
- האשה:** אדוני?
- הגנב:** אני כפיל. אדון איטאמי ביקש ממני... תגיד לה
בעצמך. גלה לה.
- (האשה הראשונה מתחילה לצחוק, אחרי רגע קיפאון האח מצטרף לצחוקה ומסמן בחשאי לגנב להצטרף לצחוק. הגנב עושה כן)
- הגנב:** עכשיו, אדון איטאמי, אבקשך לעזוב ולהשאיר אותי
עם האשה הראשונה.
- (הצחוק של איטאמי נחנק בגרונו. אחרי זמן רב הוא קם ונפנה לצאת כמעט בלי קידה, בכעס עצור. הגנב נותר לבדו עם האשה. הוא מתבונן בה ארוכות)
- הגנב:** הפנים שלך יפות יותר משיכולתי... לדמיין אותך...
בזיכרון.
- האשה:** אומרים שיש סתירה בין הדמיון לזיכרון. אנחנו
הזדקנו בשנה.
- הגנב:** מממ...
- האשה:** היכן נפצעת אדוני. הייתי רוצה לראות.

- הגנב:** תראי... בזמן הנכון.
- האשה:** אחכה לך בחדרך.
(והיא קמה ממוקומה. קדה ונפנית אל מאחורי מסך. נראית צלליתה כשהיא מתפשטת. הגנב אינו יודע מה לעשות. כמעט מאבד עשתונותיו. מתעשת)
- הגנב:** התלבשי, גברת קיוקו.
(אחרי רגע נראית צלליתה של האשה כשהיא מתלבשת)
- הגנב:** אני מצטער. הרופאים אסרו עלי כל מגע. לפחות שנה.
אסור לי, גברתי.
(האשה שבה ומופיעה בפתח, חוגרת את קישורי הקימונו)
- האשה:** זו אכזבה, אדוני.
(הגנב מתיישב במקומו ואחריו האשה. שתיקה)
- האשה:** אנחנו יכולים לדבר, אדוני... ליד הנחל, בחצר הסגורה שלי. ישבתי והתגעגעתי אליך.
(שתיקה)
- הגנב:** אני מתגעגע אל מקום שאיש לא נמצא בו, מלבדנו.
- האשה:** אנחנו נמצאים בו עכשיו, אדוני. אני יכולה להרגיש אותך.
- הגנב:** היית חסרה לי, גברתי. ניסיתי לזכור אותך כשליטפתי את היד. ככה.
(והוא מלטף יד אחת שלו בידו האחרת. האשה מחקה אותו)
- הגנב:** כשאתה מלטף את עצמך, תמיד אתה נשאר לבד. אתה לא יודע איזה עור הוא שמלטף, כי שניהם שלך.
- האשה:** אתה צודק. אף פעם לא חשבתי על זה.
- הגנב:** זו הסיבה שחיכיתי כל כך לחזור אליך, גברתי.
לדעתשאני לא לבד.
(שתיקה)
- האשה:** השתנית. מעולם לא דיברת ככה אלי.
- הגנב:** לא רציתי לפגוע בך.
- האשה:** לא פגעת. תן לי יד.

(אחרי היסוס, הגנב מושיט אליה את ידו. האשה נוטלת אותה ומכניסה אותה מתחת לקימונו שלה על שדה. הגנב אינו מזיז את ידו. יושב ללא תנועה. האשה עוצמת את עיניה גם היא ללא תנועה. הם ישובים כך זמן ארוך, בצד הבמה נראה הבן כשהוא צופה בהם בלי שירגישו בנוכחותו האשה מוציאה את ידו של הגנב מלבושה. הגנב מרכין את ראשו. קד ומתרומם)

האשה: המתנה של שנה נוספת תהיה מייסרת עבורי, אדוני.

אני מרגישה שאינך האיש שהיית.

(הגנב נפנה לצאת. פתאום רואה את הבן העומד בצד. הוא קד לעומתו במבוכה ויוצא אל מאחורי המסך)

12. ימאדה והאשה הראשונה.

(הבן נכנס. האשה מופתעת מהופעתו)

הבן: אני עוזב גברתי. באתי להיפרד ממך.

האשה: עוזב?

הבן: אני נחנק כאן בארמון.

האשה: למה לא באת אלי קודם, סומיקו? הייתי מדברת עם האדון. חברתך תמיד הייתה נעימה לי.

הבן: חברתך נעמה גם לי, אבל זה אינו מקומי.

האשה: אני מצטערת.

(שתיקה)

הבן: איך את מוצאת את האדון מאז שחזר?

(שתיקה)

האשה: אני יודעת שהוא הסיבה האמיתית למחנק שלך.

(שתיקה. ימאדה מוציא מתוך בגדו שמלה מגולגלת, מצוירת פרחים. הוא מניח את השמלה לפני האשה)

הבן: זו מתנת הפרידה שלי אלייך. אולי לא נתראה יותר.

(האשה נוטלת את השמלה המגולגלת בידיה ופורשת אותה. רואה עליה כתמי דם גדולים וקופאת)

הבן: זו הייתה השמלה של אמי. הגברת קיוקו. זו השמלה

שלבשה באותו יום. השמלה בה נשחטה בחדרה. זכרי

אותה. זכרי את גורלה כדי שתדעי להיזהר מזה שלך.

(האשה הראשונה מקפלת את השמלה. היא מונחת על ברכיה. הגנב מופיע שוב מאחורי מחיצת המסך. הוא שמע את הדברים. הבן אינו מבחין בו. הוא נפנה מהאשה הראשונה. עוצר)

הבן: ביום בו הביאו אותך לארמון חשבתי שאבי מבקש

לפצות אותי. חשבתי שאת הכלה שיעד לי. ושמחתי,

גברתי.

(הוא משתהה עוד רגע, קד שוב ונפנה במהירות ויוצא. האשה הראשונה מגלה כי הגנב שמע את הדברים ונפנית אליו. לרגע היא במבוכה, ואז מתעשתת)

האשה: דבר עם סומיקו ימאדה, אדוני. אולי תוכל למצוא
עכשיו דרך לפייס אותו. דבר איתו. הוא הבן שלך.
(הגנב מרכין ראשו בשתיקה. האשה יוצאת והוא אחריה)

13. על העץ. על ההר

(הילד מתקדם אל קידמת הבמה. שם ידיו על עיניו ומתחיל במשחק)

הילד: אחת שתיים שלוש, היי!

(ותוך ספירתו יוצאים בחיפזון האשה הראשונה, הגנב והאח, אוחזים בדגלים, מתקרבים אל הילד ועוצרים כשהילד מסתובב אליהם. אינם נעים. זהו המשחק. הילד שוב מניח את ידו על עיניו וסופר מחדש)

הילד: אחת שתיים שלוש, היי!

(והוא מסתובב שוב לתפוס מי נע, אחרי שהשלושה כבר התקרבו אליו. הוא שב ומכסה את עיניו)

הילד: אחת שתיים שלוש...

(והגנב כבר נוגע בו והילד מסתובב אל שלושת המבוגרים הנמלטים מפניו אל מאחורי המסכים. רץ אחריהם כדי לתפוס אותם. נעלם מאחורי המסכים גם הוא, צוחק, נהנה. כעבור רגע חוזרים שלושת המבוגרים כשהילד נישא בידי הגנב הצוחק. הילד מדבר בגאווה אל האח)

הילד: אבא לימד אותי את המשחק הזה.

(הגנב נלהב בעצמו מהמשחק. מצביע על דגלים שעליהם סימני השבט)

גנב: מה זה?

הילד: נחל.

הגנב: וזה?

הילד: עץ.

הגנב: ומה זה?

הילד: הר. אני יודע לקרוא!

הגנב: אתה לומד!

הילד: אני גם כותב.

(והוא נחלץ מידי הגנב, רץ אל אמו, מקבל ממנה פיסת נייר עליה כתב דבר מה ונחפז חזרה אל הגנב. מראה אותה)

הילד: אני כתבתי. תקרא. תקרא אבא.

הגנב: אני קורא.

הילד: תקרא בקול.

(שתיקה. הגנב מחייך. הוא אינו יודע לקרוא. הוא מסתכל אל האח, אבל האחרון אינו יכול להושיע. קיפאון. הגנב צוחק. מקרב את הילד אליו, מעביר את אצבעו על הכתוב ובערמומיות צד משפתי הילד הלוחש את המילה שכתב)

הגנב: אבא!

הילד: אבא! אני כתבתי.

(פתאום מתחילים להישמע דפיקות תוף חזקות, הסימן לאירוע חריג. הגנב ממחר להעביר את הילד לרשות אמו כדי שיצאו מהמקום וכבר נכנסים למקום בחיפזון מפקד הצבא והסמוראי. קדים אל הנוכחים)

מפקד הצבא: סומיקו ימאדה!

(מפקד הצבא מחווה אל הסמוראי כמזמין אותו לפתוח)

הסמוראי: באתי לבקר אותך באגף שלו. הוא נעלם. חיפשתי

אותו. השומרים אמרו שירד לאורוות. ירדתי

לאורוות. הסייסים אמרו שעלה על הסוס. הוא יצא

בלילה דרך השער הדרומי.

מפקד הצבא: השער הדרומי. לא ניסה להסתיר את הכיוון.

האח: הוא דוהר אל שתי המצודות שלו.

מפקד הצבא: כן!

(האשה מתערבת, פונה אל הגנב)

האשה: אמרתי אדוני. דבר איתו. התחננתי שתניח לו, אבל

אתה סירבת. אני לא מתפלאת שהוא ממרה את פיך.

טעיתם, טקאדה.

מפקד הצבא: לכי אל הילד, גברתי! זה אינו מקומך עכשיו.

האשה: אני מדברת עם האדון!

הגנב: שמעתי אותך, גברתי.

(האשה הראשונה קופאת לרגע לתגובה זו, אבל אין לה ברירה. היא פונה ויוצאת)

מפקד הצבא: נשב.

(האח, מפקד הצבא והסמוראי מתיישבים במרכז. הגנב מתרחק ומתיישב

מאחורי אחד המסכים)

מפקד הצבא: אי אפשר לתת לו להסתלק בלי תגובה. זו הפרה של

הוראות מועצת השבט. של ראש טקאדה.

הסמוראי: אדון נומורה! הוא תמיד היה מנודה בבית הזה. ואתם ממשיכים לנדות אותו.

מפקד הצבא: לא אתן לאיש להמרות את פי המועצה!

הסמוראי: עד שתצא לדרך הוא יספיק להגיע למבצרים שלו ולסגור את השערים.

האח: איננו יכולים להרשות שיראו אותנו צרים על המבצרים שלנו.

מפקד הצבא: אוח!

(שתיקה הגנב מגיח מאחורי המסך. הוא מתקרב בהכנעה וזהירות)

הגנב: סליחה, אדוני טקאדה.

מפקד הצבא: גנב.

הגנב: אם תרשו לי...

האח: דבר.

הגנב: אני מציע, בכל הכבוד, לא לרדוף אחריו.

האח: עדיין לא למדת את הדקויות, גנב. ימאדה מערער עליך. על ראש טקאדה. זו פגיעה בלתי נסבלת.

הגנב: אדון איטאמי, אני אומר - צאו בהחלטה חדשה.

החלטה - המועצה מאשרת לאדון ימאדה לחזור למבצרים שלו.

מפקד הצבא: שטויות!

האח: המועצה מאשרת החלטה...?

הגנב: החלטה שהתקבלה אתמול.

(ופתאום מפקד הצבא שואג בצחוק. גם האח מחייך)

האח: כן. סומיקו ימאדה ממלא אחר הוראות המועצה.

מפקד הצבא: אתה נחש, גנב. ערמומי, בן כפר. אני אוהב את זה. (והוא שוב שואג בצחוק רם. דופק על הרצפה לצידו כמזמין את הגנב לשבת, אבל האחרון מסרב בקידה)

הגנב: סליחה. אם תרשו, אלך אל הגברת קיוקו. היא תשמח

לשמוע על החלטת המועצה, שהתקבלה אתמול.

מפקד הצבא מאשר הבקשה בניד ראש. הגנב קס. קד עמוקות ויוצא. הנוכחים
נותרים בשתיקה זמן מה)

מפקד הצבא: הוא מרשים אותי, הגנב... בחרת טוב, איטאמי.
בחירה מוצלחת.

האח: מממ!

(הסמוראי קס ממקומו, נפנה אל המסך ומרים אותו. מאחוריו נמצאים השומרים)

האח: מה קרה?

הסמוראי: צעקות, אדוני.

האח: צעקות?

שומר א: כל לילה.

שומר ב: כאילו רוח האדון נכנסה בו.

האח: מה הוא צועק?

שומר א: צעקות, אדוני. מאחורי המחיצה, בחדר. הוא צועק.
בוכה.

שומר ב: גם כשהוא נרדם, הוא ממשיך לצעוק.

(הסמוראי סוגר את המסך והאדונים נפנים ממנו)

מפקד הצבא: אני לא אוהב את זה.

הסמוראי: השומרים מספרים שהוא דרש מהם לכות אותו בשם
האדון. כשפנו אליו כגנב סרב לענות להם.

מפקד הצבא: ומה הפרוש לכך?

האח: נכון שיכנו אותו אדון בתוך חדריו. אדון טקאדה לא
צריך שיכנו אותו בשם גנב.

הסמוראי: אבל הוא גנב, אדוני. בעוד שבוע תסתיים השנה מאז
חזרנו מהמסע, אז יחלוף איסור הרופאים על מגע עם
נשים.

מפקד הצבא: תנו לי להנהיג את צבא טקאדה נגד הון ולא לעסוק
בשאלות כאלה!... הוא יצטרך לטעון שהרופאים
ממשיכים לאסור עליו את הנשים. אי אפשר שירכב
עליה!

(ושלושת האדונים נפנים ויוצאים. תופים)

14. חלפה שנה

(המסכים מורדים. אנו בחדרים הפרטיים בארמון. צליל גונג. נכנסת האשה הראשונה. מניחה שתי כריות. מתיישבת על אחת מהן. ממתינה. איש אינו מגיע. היא קמה ממקומה. נפנית אל אחד המסכים ומדברת לצידו, כמדברת אל הגנב)

האשה: חלפה שנה, אדוני.

(שתיקה)

האשה: למה אתה מונע עצמך ממני?... השנה האחרונה כיערה אותי כל כך?

(שתיקה. האשה חוזרת ומתיישבת. מופיע הגנב בין המסכים)

האשה: אני לא מאמינה יותר. פניך טובים, אדוני. לא אאמין עד שאראה בעיני את הפציעה הנוראה שלך.

הגנב: לא גברתי. אינך יכולה.

(שתיקה)

האשה: ואולי זו אינה הפציעה ששינתה אותך. אולי משהו נורא הרבה יותר. אני רוצה לדעת. הראה לי, אדוני.

(הגנב מהסס ואז מחליט. הוא מתקדם לתוך הבמה. מפנה גבו אל האשה הראשונה ומסיר לאט את פלג לבושו העליון. האשה מסתכלת אל גבו. הגנב שב ומכסה אותו)

האשה: הוא שלם לגמרי, גופך. אף פעם לא נפצעת.

(הגנב מסתובב אליה)

הגנב: כן, גברתי.

האשה: מה פשר הדבר, אדוני?

(הגנב יורד על ברכיו, כורע מול האשה הראשונה וראשו נוגע ברצפה. שתיקה. האשה המומה. גם הגנב)

הגנב: סלחי לי גברתי. אם פגעת ברגשותייך. סלחי לי.

(שתיקה)

האשה: מעולם לא פגעת בי.

(שתיקה)

האשה: יסלקו אותך עכשיו.

הגנב: כך צריך.

- האשה :** לאן תלך?
(שתיקה)
- האשה :** מאסו יבכה הרבה. לבו נקשר בך.
- הגנב :** גם אני אבכה הרבה, גברתי.
(והגנב נפנה אל מעבר למסך. האשה נותרת לבדה. שקועה בעצמה. כעבור רגע נכנס בבהילות האח. הוא עומד מייד על המצב החדש. הוא ניצב ללא נוע. שתיקה)
- האשה :** איפה הוא?
- האח :** הוא?
- האשה :** האדון.
(שתיקה)
- האח :** מת גברתי. מת במלחמה.
- האשה :** מת.
- האח :** אני מצטער גברתי. כל כך מצטער.
(והאשה הראשונה מתכווצת)
- האח :** אני מצטער. נאלצנו להסתיר ממך ומכל אדם אחר את הסוד. זו הייתה צוואתו של האדון. שלוש שנים ביקש. שלוש שנים יחלפו עד שייודע ברבים סוד המוות.
(והוא נפנה אל המסך ומדבר אל הגנב שאינו נראה)
- האח :** אני מודה לך גנב... אפצה אותך יפה על השרות הנאמן שלך. תמיד תהיה אורח מקובל בביתי... עכשיו אתה יכול ללכת.
(והוא נפנה חזרה אל האשה)
- האח :** מחר אורה להביא את גופת האדון. מחרתיים כל הארץ תדע על מותו... לא אישן הרבה הלילה.
- האשה :** למה אתה משלח את האיש הזה, אדון איטאמי?
- האח :** את יודעת.
- האשה :** אני יודעת מה, אדוני?
- האח :** האדון מת.

- האשה:** איני יודעת דבר על כך. האדון חי איתנו. נמצא איתנו. לא ניגרע ממנו דבר. להיפך.
- האח:** אבל...
- האשה:** אדון טקאדה נמצא בביתו. איני מבינה מדוע לא תוכל לישון הלילה.
- (שתיקה. האח קד ברוב כבוד לעומת האשה הראשונה)
- האח:** לא נסתר ממך שהתנגדתי לחתונה שלך עם אחי. שנים רבות ראיתי בכוח שאת צוברת בארמון, מעשה שלא יעשה. היום, גברתי, אני שמח להודות שאחי צדק. את ראוייה לראש טקאדה.
- הגברת:** עכשיו אני מבקשת להישאר איתו לבדי.
- (האח קד בראשו ויוצא. האשה נפנית אל בין המסכים. מדברת אל הגנב שאינו נראה)
- האשה:** עכשיו שנינו צריכים להכיר מחדש זה את זה... (שתיקה. הגנב אינו מסוגל לדבר)
- האשה:** אני רוצה לדעת אל מי פנו רגשותיי... מהם רגשותיי. אני רוצה לדעת מי אתה, אדוני.
- הגנב:** אני לא יכול להיות אדון טקאדה בנוכחותך, גברתי.
- האשה:** אני רוצה להכיר את אדוני החדש. הראה לי מי אתה. (שתיקה)
- הגנב:** מה את רוצה שאעשה?
- האשה:** כל מה שעולה בדעתך. (שתיקה)
- האשה:** אתה לא יכול לפחד מאשתך.
- (האשה נפנית ומורידה מסך קדמי. עתה הבמה מלאה מסכים. היא נפנית ונעלמת מאחורי המסכים. שקט. כעבור זמן מה נשמעים קולות צחוק אינטימיים ולבסוף אף צהלות סוס)

15. כמעט שלוש שנים חלפו

(מאחורי המסכים ממשיכים להישמע קולות סוס, ואחרי זמן מה פורץ מאחורי המסכים וביניהם הגנב כשעל גבו הילד, הדוחק ומדהיר אותו)

הילד: דיו, דיו, דיו, סוס, סוס טוב, דיו.

(הגנב צוהל מעשה סוס, כמעט מפיל את רוכבו, אבל האחרון משתלט עליו בתקיפת דרבנות ומכניע אותו. יורד מהגנב)

הילד: די. נמאס לי.

הגנב: הפרש האמיץ!

הילד: משעמם לי. זהו משחק ילדים.

הגנב: אתה פרש.

הילד: אני לא.

(הוא מוציא חרב עץ ומניף אותה)

הילד: חרב עץ. הכול כאילו. זה מה שזה ילד. הכול כאילו.

הגנב: יותר טוב ה"כאילו".

(וברקע מתחילים להישמע מהלומות תופים. הגנב מזדקף. נדרך. שומרים פורצים ומעלים את המסכים)

הילד: משהו קרה. משהו קרה.

הגנב: כן.

(הגנב מעביר את הילד לרשות האשה הראשונה המתקדמת כדי לקחתו ולהוציאו, למרות התמרדותו)

הילד: אני רוצה לראות. עכשיו זה באמת.

16. הסמוראי שירו מוראטה מדבר על עקרונות

(האשה נשאת בשולי המקום. הגנב נסוג מעט אחורנית. מהעבר האחד נכנס האח ומהעבר השני הסמוראי ומפקד הצבא. הם קדים זה לעומת זה)

הסמוראי: המרגלים שלך חזרו, אדון נומורה.

מפקד הצבא: טוב.

הסמוראי: רע, אדוני. הם אומרים שאדון ימאדה חבר להון.

האח: חבר להון?!

הסמוראי: הם נפגשו במעבר העמודים ליד מקדש נאנג. הצבאות שלהם ניצבים יחד בעמק למטה.

מפקד הצבא: מקדש נאנג! בשטח שלנו! אוח!... אמרתי - אסור היה לתת לו לעזוב. הוא הפיץ שמועות שראש טקאדה מתחזה. כולם חושדים. הגננים מדברים, אפילו הסייסים. בעצמי שמעתי. ואתם ויתרתם לו. הבן האהוב! החלטה שהתקבלה אתמול! אוח!

הסמוראי: אדוני טקאדה. שלוש שנים חלפו. אדון טקאדה החדש דורש את שלו לפי הצוואה.

מפקד הצבא: שטויות! אסור היה לתת לו לעזוב!

הגנב: אדון נומורה.

מפקד הצבא: דבר.

הגנב: אדון מוראטה צודק. עוד מעט יחלפו שלוש שנים אותן קצב האדון. בקרוב אסיים את תפקידי. ימאדה הוא האחראי על מאסו הקטן עד שיגיע לבגרות. זה החוק. הוא אדון טקאדה האמיתי. זו זכותו. אני רק תרמית.

(שתיקה האשה נעה מעט לתוך הרחבה)

האשה: זה אינו מקומי, אבל שמעתי אתכם. אני מכירה את השמועות שהפיץ ימאדה. ואני יכולה להבטיח לכם. אם יש מי שמערער על זהותו של האדון, מחשבתו השנייה תהיה - אני. אשתו. את הסייס והגנן אפשר

לרמות. אבל לא את האשה הראשונה. ואני אומרת,
אדוני בבית. ואדוני לא יעלם אחרי שלוש שנים. אם
תשאלו אותי, מהו אדוני, אומר - ראש טקאדה. אין
לנו מנהיג ראוי ממנו. הוא ההר.

(והיא נותנת בידי הגנב ההמום את חרבו של אדון טקאדה. פוסעת מולו וכורעת
ומשתחוה לפניו בהכנעה. קמה ויוצאת. רגע כולם קפואים ואז נפנה מפקד
הצבא לעבר הגנב ובמפגן קד עמוקות בפני הגנב. אחרי רגע היסוס מצטרף אליו
גם האח וקד עמוקות. בתגובה לכך, נע הסמוראי הצידה ומתיישב, גבו אל הגנב)

מפקד הצבא: מממ?

(הסמוראי אינו נע. מפקד הצבא קופץ בשתי רגליו בכעס כדורש שהסמוראי
יצטרף. אבל האחרון אינו נע. האח נפנה אליו)

האח: אדון מוראטה, אנחנו מבקשים ממך להכיר באיש הזה
כאדון טקאדה. אדון לא רק בשמו, אלא גם בו, בגופו.
ברוחו - הוא האדון. אתה האחרון, מלבדנו, שיודע
איך נולד אדוננו מתוך הצל.

הסמוראי: גם אדון ימאדה יודע.

מפקד הצבא: הוא כלב!

הסמוראי: עלי להחליט עכשיו? ... כאן?

האח: עכשיו.

(שתיקה. הסמוראי שקוע בהרהורים)

הסמוראי: דרך ארוכה עברתי איתכם. אלפי אנשים מתו תחת
ידינו. כל הזוועות שידענו למען האדון... ועכשיו האיש
הזה?

האח: לא למען האדון נלחמת. למען טקאדה נלחמת!

הסמוראי: לא. אני נלחמתי למען האדון. ברגעים האיומים ביותר,
טקאדה לא היה קיים, אלא האדון. הפנים שלו...
האיש.

(שתיקה. הסמוראי מתבונן ארוכות אל הגנב, שמסתובב. מפנה גבו. אינו מסוכל
לעמוד כשפניו אל האדונים)

הסמוראי: הוא נראה כאדון. אולי הוא חושב כאדון... אבל
לעולם הוא יישאר מסיכה. אני זוכר את אחיך, אדון

איטאמי. זוכר את הגוף שלו בגבי, כשנלחמנו לבדנו
עמוק בתוך הביצות השחורות. אני לא שוכח. הזיכרון
שלו הוא חלק ממני... הזיכרון הוא מה שאני. אם
נרצה או לא – ימאדה הוא אדוננו החדש.

האח: אני מצטער.

(והוא מתיישב לציזו של הסמוראי)

מפקד הצבא: מוראטה, לא תוכל לצאת מכאן אם אינך מקבל עליך
את מרות האדון.

הסמוראי: אני יודע... ואתם, אדונים, מבינים שלא אוכל שלא
להילחם בכם... כי הסמכות היא של אדוננו המת, של
צוואתו. לא בידכם.

מפקד הצבא: אני מכיר את היכולת שלך... אנשים ימותו עכשיו
בחדר הזה. עצור וחשוב.

(שתיקה)

הסמוראי: לא אשנה את החלטה שלי, אדוני. ימאדה הוא אדוני.

האח: תמיד שמחתי על חברתך, שירו. אני עצוב מאוד.

הסמוראי: גם אני, יוג'י איטאמי. החכמה שלך, לצד זיכרון האדון
היא מה שאני... כשאמות זכור שגם חלק ממך מת
איתי.

(האח קם ממקומו ומתרחק מהסמוראי)

מפקד הצבא: שומרים!

(שני שומרים קמים וכורעים בצד)

מפקד הצבא: שמעתם אותנו. אתם יודעים הכול. עכשיו עליכם
לבחור את דרככם. נאמנות לאדון, או לימאדה ולאדון
מוראטה.

(היסוסים בקרב השומרים)

מפקד הצבא: שימו לב, שומרים, זה הרגע הגדול ביותר בחייכם.
גורל שבט טקאדה נתון בידכם... אל תקלו ראש
בהחלטה שלכם.

(השומרים מהרהרים ולבסוף מתפלגים. אחד מהם עובר ועומד לציודו של הסמוראי, האחר מתייצב לציודו של האח ומפקד הצבא. הגנב נשאר עדיין ללא תנועה. גבו אל הנוכחים ואל כל ההתרחשות. מפקד הצבא מתייצב יחד עם האח לחצוץ בין הסמוראי והגנב. מדבר אל הגנב תוך כך)

מפקד הצבא: שלוף את החרב, אדוני, אבל חכה ואל תתערב. אתה המטרה הראשית של אדון מוראטה.

(הגנב נע הצידה. חמשת הנוכחים האחרים עומדים אלו מול אלו, שניים מול שלושה. ובבת אחת מוציאים חרבות. הקרב מתחיל. הוא קצר ומהיר. הסמוראי הורג במהירות את השומר המתקיף אותו בגבו, שעה שהאח הורג את השומר השני. הסמוראי מוצא עצמו מול חרבותיהם של ראש הצבא והאח. הוא פורץ ביניהם בדרכו אל הגנב, נחתך ונפגע בחרבותיהם, אבל ממשיך עדיין אל הגנב. הגנב ממתין ואז במהירות ובדיוק כפי שלימד אותו הסמוראי, הוא הורג אותו. כורע לידו. מניח את חרבו על חזה המת. מפקד הצבא אינו מתמהמה הרבה ופונה אל האח)

מפקד הצבא: עלינו לצאת נגד ימאדה והון. עלינו להסכים בינינו עכשיו.

האח: זהו תחומו של ראש טקאדה.

מפקד הצבא: מממ... מה החלטתך אדוני. מה יעשה בימאדה והון? (שתיקה. הגנב מסתכל בהם כבד ראש. מראהו מזכיר מאוד את כל אשר למד בחקותו את ראש טקאדה המת. שני האדונים ממתינים בסבלנות)

הגנב: אויבים דורכים בשטח טקאדה. הבן מורד. הון איתו. הגבולות נפרצו... עלינו להילחם.

(השניים קדים לפניו)

הגנב: עכשיו לכו.

(מפקד הצבא והאח נפנים לצאת. גם המתים יוצאים. קול מהלומות תוף כבדות נשמע בחוזקה)

17. היציאה לקרב

(התופים ממשיכים להלוט. הגנב נעמד בצד אחד של הבמה. שומר מתחיל להלביש אותו בבגדי הקרב של ראש טקאדה. עוד השומר טורח על התקנתה הסופית של התלבושת. נכנסת פנימה האשה הראשונה. מהלומות התוף נעשות חלשות יותר)

האשה: טקאדה יוצאים שוב למלחמה.

הגנב: כן, גברתי.

האשה: נגד סומיקו ימאדה.

הגנב: נגד הון.

האשה: וימאדה.

הגנב: הוא מורד. את בעצמך הכרעת נגדו כשבחרת בי.

האשה: בחרתי בך. קיוויתי שתיפגש עם ימאדה ותשבה את

לבו, כמו ששבית את שלי!

(שתיקה)

הגנב: והאדון? מה היה מחליט האדון לו עמד במקומי?

האשה: אני בטוחה שהיה מכריע כמוך. אבל למדתי להכיר

אותך. אתה לא כמוהו.

הגנב: לא כמוהו, גברתי?... אם אני שונה, לא הייתי עומד

כאן.

האשה: אדוני טקאדה בחרו בך בגלל הדמיון. אני בחרתי

למרות הדמיון.

(שתיקה)

הגנב: למה את מגינה על ימאדה? הוא אינו בנך. הוא בנה של

הגברת מיקו. הוא מאיים על המעמד של מאסו הקטן

עצמו.

האשה: אני לא רוצה שטובת בני תהיה מוכתמת בדמו של

ימאדה. לא פעם רצה האדון להרוג את ימאדה. אבל

תמיד עמדתי מולו. נאבקתי לעצור את חמת הרצח

שלו. והצלחתי. עמדתי בפניו. ואני עומדת עכשיו

לפניך. אני מתחננת על ימאדה. אתה, אדוני, שלא
נולדת טקאדה, לא חייב יותר להתאים עצמך לרוח
האדון. אתה האדון.

(שתיקה)

לפני שנה עוד הייתי צועק בחדר. כאן בפנים. צועק
ובוכה. מתוך הקירות ראיתי את האדון המת יוצא
לרדוף אחרי. להעניש אותי. את הגנב. אבל כבר לילות
רבים הוא לא רודף יותר, רק הולך ושוקע מתחת
לרצפה, נרקב ונעלם. גם הגנב נעלם, גברתי. אני לא
זוכר אותו יותר. גם לא את האדון... הדבר האחרון
שנשאר לי הוא טקאדה, וטובת טקאדה דורשת לצאת
נגד ימאדה. אני טקאדה!

הגנב:

הלוואי והייתי יכולה לחזור ולפגוש את הגנב שלי.

האשה:

גם אני הייתי רוצה. אבל הוא מת. מת עם האדון
במלחמה.

הגנב:

אני מזהירה אותך. אם תיפול שעה מראשו של
ימאדה אקלל אותך. אקלל אותך כמו שהייתי מקללת
גם את אדוני הראשון. לא אסלח.

האשה:

(הגנב אינו מגיב. הוא רוכן ומלביש על ראשו את קסדת לוחם הסמוראי שלו.
פניו נעלמות כמעט לגמרי מאחורי המסכה. הוא נראה כרובוט מלחמה)

האשה: לא אסלח.

(הגנב משתהה עוד זמן מועט במקומו ויוצא. האשה נותרת לבדה בעומק הבמה)

81. לבד בארמון

(האשה לבדה. מופיע הילד - מאסו, משתעשע בחרב העץ שלו בקידמת הבמה. משועמם)

הילד: משעמם לי.

האשה: שקט.

הילד: משעמם.

האשה: לך תשיט סירות בנחל.

הילד: נמאס לי. הנחל זורם חזק מידי. המשרת אמר שאלה

המים מההרים. בסתיו הזרם חזק. כל הסירות מעץ

שהוא מכין נשטפות למטה.

(רעם תופים. רץ קורא אל האשה הראשונה מצד הבמה)

השומר: האדון הגיע לעמק הירח. האויבים לא נסוגים. עדיין

לא התחילו. האדון דורש בשלומכם.

האשה: וימאדה?

השומר: אני לא יודע, גברתי.

(שתיקה)

הילד: אני הייתי הורג אותו.

האשה: את מי?

הילד: את ימאדה.

(האשה שקועה בעצמה. הזמן עובר)

הילד: הלוואי ואבא היה כבר חוזר.

האשה: כן.

הילד: יותר מעניין מתי שאבא נמצא.

האשה: מה היית עושה עם אבא שאתה לא יכול לעשות

עכשיו?

הילד: הייתי נלחם איתו בחרב שלי.

האשה: אתה יכול להילחם עם הילדים של האדונים.

- הילד:** משעמם איתם.
- האשה:** חשבתי שאתה אוהב להיות איתם.
- הילד:** הם מפחדים להילחם נגדי. ואפילו שאני מרביץ להם הם לא מחזירים.
- האשה:** אז מה אתה עושה?
- הילד:** אני מרביץ יותר חזק.
- (קול התופים. רץ אחר, מצד אחר של הבמה קורא אל האשה הראשונה)**
- השומר:** הודעה מהאדון. כבשנו את הרכס. אנחנו מתקדמים. הון נהרג. האדון דורש בשלומכם.
- האשה:** וימאדה?
- השומר:** ההר רודף אחריו לתוך היער. הסמוראים כבר הקיפו אותו! יותר אני לא יודע, גברתי.
- (שתיקה)**
- הילד:** צריך להרוג אותו.
- האשה:** את מי?
- הילד:** את ימאדה.
- (האשה שקועה בעצמה. הזמן עובר)**
- הילד:** מתי אבא יחזור?
- האשה:** אני לא יודעת.
- הילד:** הוא הכי חזק, אבא. נכון? נכון?
- האשה:** כן.
- הילד:** הוא כבר הרג את ימאדה?
- האשה:** אני מקווה שלא.
- הילד:** אני הייתי הורג אותו.
- האשה:** לך אל החדרים שלך!
- הילד:** את כועסת עלי?
- האשה:** אני כועסת. אבל לא עליך.
- הילד:** על מי את כועסת?

- האשה:** אני לא כועסת.
- הילד:** אבל על מי? צריך להיות מישהו, לא, אמא?
- האשה:** אפשר לכעוס על שמש זורחת, על הנחל שזורם בגן, על הירח. אבל אין בכך טעם.
- הילד:** אז את כועסת עלי.
- האשה:** אני מולידה אותך, מאסו... אני שמחה עליך. אני רואה אותך משחק וצומח... עוד מעט תתבגר. תעבור לרשות הגברים, תהפוך לטקאדה. לא תזכור יותר שהיית ילד... שהיית איתי, שהשטת סירות. תזכור רק שהיה משעמם. ואני אהיה האשה הזקנה שם בפינה, עוברת בטל, חורזת חרוזים. מידי פעם תסתכל אליה ותחשוב מי היא, למה היא מסתכלת עלי ככה, מה היא לי. וכשאמות יבואו ויספרו לך שמתתי, ונקברתי.
- הילד:** אני תמיד אזכור אותך אמא. תמיד.
- (והוא מחבק אותה. נשמעים פתאום שוב מהלומות התוף. הילד נעור בהתלהבות)
- הילד:** הם חוזרים אמא? הם חוזרים? זה הסימן? זה הסימן, נכון?
- האשה:** כן. לך מהר, תתלבש.
- (הילד ממחר ויוצא בהתלהבות. האשה נשארת לבדה. מתקינה את קישורי הקימונו שלה)

19. האשה הראשונה והגנב

(לאולם נכנס הגנב בלבוש המלחמה שלו. שומר מתחיל לפתח את קישורי שריונו. האשה הראשונה מביאה קערת מים ומניחה אותה לפני הגנב. השומר יוצא. הגנב רוחץ את פניו)

- האשה: אני מברכת אותך על הניצחון, אדוני.
(שתיקה)
- האשה: מאסו הקטן התגעגע אליך.
הגנב: דבר לא השתנה.
האשה: לא, אדוני.
(שתיקה)
- הגנב: לא חשבתי שאחזור.
האשה: אפילו האדון לא הצליח להתגבר על הון.
הגנב: אני עייף.
(שתיקה)
- האשה: וימאדה?
הגנב: הוא כאן.
האשה: חי.
הגנב: עצור באגף המזרחי של הארמון. האגף הקודם שלו.
(שתיקה)
- האשה: מה יקרה לו עכשיו?
הגנב: לפי חוק השבט הוא יעמוד למשפט כדין מורד.
האשה: ומה העונש?...
הגנב: לפי החוק.
האשה: ומה דבר החוק?
הגנב: מוות.
האשה: מוות.
הגנב: זה החוק.
(שתיקה)

האשה: ומי יהיו השופטים?

הגנב: שופט יחיד, כדין בן למשפחת ראש טקאדה.

האשה: את מי ימנו?

הגנב: לפי החוק.

האשה: ומה דבר החוק?

הגנב: אני השופט.
(שתיקה)

האשה: אתה מאוד... חוקי, אדוני.

הגנב: אין לי ברירה... אחרי המלחמה, אחרי המתים, כל טקאדה מבקשים את ראשו.

האשה: ואתה, אדוני?

הגנב: אני עייף.
(שתיקה)

האשה: אתה כאן, איתי, אבל אני לא רואה אותך.
(הגנב נפנה ומתרחק ממנה בתיסכול, ואז מתחיל לתאר את הקרב כשמשני הצדדים מסייעים לו השחקנים בתופים ובקולות)

הגנב: ביום הרביעי, הון נהרג, ימאדה נשאר מבודד בתוך היער. מנותק. הסמוראים סביבו.

מפקד הצבא: תקיפו אותו! חסלו את הכלב!

הגנב: אל תזוזו!

תופים וקולות: טו הו קה דה... טו הו קה דה... טו הו קה דה...

מפקד הצבא: חסלו אותו!

הגנב: אל תזוזו! דהרתי על הסוס ועצרתי אותם. הוא הבן שלי! חי יבוא אלי. חי. חי!

תופים וקולות: טו הו קה דה... טו הו קה דה... טו הו קה דה...

הגנב: וימאדה ראה אותי, מכוסה זיעה.

הבן: הנה הגנב! תפסו את הגנב! את הרמאי! תפסו אותו!

הגנב: הוא נפל בתוך הבוץ, התפלש בו, גוש חומר שחור וצועק.

תופים וקולות: טו הו קה דה... טו הו קה דה... טו הו קה דה...

הבן: בוא אלי! בוא אלי, גנב! בוא!

הגנב: החזקתי אותך, חלק ורטוב מבוץ, שרוט מענפים,

מחבק אותך שירגע, שאני איתך.

קולות: טו הו קה דה... טו הו קה דה... טו הו קה דה...

הגנב: הוא ניסה לתקוע בי סכין, ונשכתי אותך. והרגשתי

את הדם שלך ממלא את הפה שלי. הייתי מכוסה בוך

בעצמי. שנינו, וכל הסמוראים סביבנו...

קולות: טו הו קה דה... טו הו קה דה... טו הו קה דה...

(הקולות נמוכים יותר)

הגנב: ואז, גברתי, בפעם הראשונה הרגשתי כמו ראש

טקאדה האמיתי. תמיד הייתי. נולדתי כזה, והולדתי

את סומיקו... זה הבן שלי שאני מחזיק בידיים.

(הקולות נעלמים)

הגנב: אף פעם לא הולדתי. וזה הבן שלי... הצלתי אותך.

רציתי שתראי אותי שם, גברתי. כי למענך. כי

ביקשת...

(שקט)

האשה: ואתה, אדוני?

הגנב: אני עייף.

האשה: עכשיו אני רואה אותך, אדוני. אני שמחה שחזרת.

20. המורה והתלמיד

(הגנב מתיישב על המושב הרחב של ראש טקאדה. האשה מתייצבת לצידו. קול מוזיקת ניצחון ושמחה נשמעת ופנימה נכנסים האח ומפקד הצבא)

האח: באנו להודות לך, אדוני.

(הגנב אינו מגיב. האח מדבר אל האשה)

האח: הרבה פעמים הסתכלתי עליו לאורך המסע... מאות ואלפים הסתכלו עליו. אל הגבעה עליה ישב, אל השקט שלו. הם נלחמו כדי שיהיה גאה בהם... תמיד נחו עליו עיניים... הוא לא יכול להסתתר.

מפקד הצבא: אתה מרשים אותי מאוד, אדוני.

האח: עכשיו אתה זכאי למנוחה. כולנו. בזכותך.

(השניים קדים אל האשה כמרמזים לה שעליה לצאת. האשה קדה ויוצאת)

הגנב: באתם להבטיח את המוות?

מפקד הצבא: כן.

האח: אני יודע שעבורך המשפט מחר יהיה קשה יותר ממסע המלחמה.

(שתיקה)

הגנב: ואחרי המוות, יבוא המסע הגדול לקיוטו.

האח: אחרי שהמועצה תאשר.

הגנב: אתם רוצים את קיוטו... שמעתם את הצוואה, אל תצאו מגבולכם, ואתם רוצים את קיוטו! זה תמיד היה רצונכם. הסתרתם אותו. אבל לא ויתרתם עליו. שכחתם שהר אסור לו לזוז!

(והוא הולך ומתלהט, כולו ראש טקאדה)

הגנב: ראיתי מיום ליום איך גדל הרעב שלכם לשטחים הגדולים, לעיר הקדושה. עם כל ניצחון על הון ראיתי את הגאווה ואת היהירות צומחים... רק לכם האדמה הזאת. רק לכם!... אתם מבקשים להרוג את בני.

למה? למה?! תנו לו יד, לסומיקו ימאדה. הוא יוביל אתכם לקיוטו. זה מה שאתם רוצים! תנו לו!... סרט דם של טקאדה יזרום מכאן עד קיוטו, עד שהגוף ימות, עונש על גאווה וטרורף... ואני אמרתי לכם - אל תחרגו מגבולכם!

מפקד הצבא: שתוק, חצוף! מי אתה חושב שאתה?!

הגנב: אני ראש טקאדה!

(והוא קם ממקומו ומתקדם אל עבר שר הצבא)

מפקד הצבא: אתה אינך האדון!

(והוא נוגח בבטנו את הגנב שנהדף אחורה. מפקד הצבא נפנה בכעס אל האח)

מפקד הצבא: אמרתי לך איטאמי! מה שאתה זורע, הוא מה

שתקצור... קצור איטאמי!

(והוא יוצא בתנופה)

האח: שים לב, גנב. הכרת את האדון דרכי. דמותו חקוקה בך כמו תמונת סלע שלא יכולה להשתנות. אבל אחי היה קודם, ויותר מכל, לוחם. לוחם קשה. אכזרי. רוצח! את אשתו שחט!... מאחורי גבו מסתתרים צללי מתים רבים יותר מכל אדם אחר על האדמה הזאת. גם זה היה אחי. ואני בטוח שאם היה עומד היום במקומך, היה יוצא לקיוטו. הוא היה מסוגל לשנות את תכונות ההר שלו. העץ משיר את עליו בחורף. אבל לעולם הוא נשאר עץ... הזהרתי אותך, גנב! אל תתנפח. לעולם תישאר שחקן. זה תפקידך. שחקן!

הגנב: מה אתה אומר לי, אדון איטאמי? שהאדון אינו האיש

אותו שיחקתי?... מה אתה אומר לי?... שההר יכול

לזוז? אתה מנסה להפוך אותי לקליפה ריקה?

(שתיקה)

הגנב: הרבה פעמים התפלאתי, אדוני, שאתה עצמך,

לא הפכת לראש טקאדה. התפלאתי למה אפילו

האדון, אחיך, תמיד פסח עליך... עכשיו אני יודע את
התשובה.

(הגנב יוצא אל מאחורי מסך. שתיקה. נכנסת חזרה האשה הראשונה. האח
מסתכל בה ונפנה אל המסך. מדבר אל הגנב)

האח: מחר תרשיע את ימאדה במשפט. תחרוץ דין מוות. אני
מצפה להופעה טובה, שחקן.

(הוא נפנה מהמסך ועוצר פתאום. מאחור נשמעים פתאום קולות צריחת עורב
של הגנב. שני שומרים נחפזים לעצור את הצעקות מאחורי המסך. האשה
והאח המומים, אבל האחרון שומר על איפוקו ומתרחק מהמסך)

האשה: בנית את האיש הזה, למה אתה הורס אותו, איטמאי?
הוא ציור שציירת? חייו הם השתקפות תעתועי
המחשבה שלך. ואתה, כמו תמיד - בחוץ. אמן חכם.
מי שנשאר לכתוב על המתים. אני שונאת אותך.

האח: אני משרת נאמן של טקאדה, גברתי.

האשה: אם ההר זז, אין טקאדה. את מי אתה משרת,
איטמאי?

(שתיקה)

האח: ימאדה מוכרח למות.

האשה: למה? למה?!

האח: כי אי אפשר אחרת... הגלגל ממשיך להסתובב... אי
אפשר אחרת.

(האשה יורקת לעברו. האח נרתע כאילו נפגע פיזית, ואז קד באיפוק. פונה
לצאת, אבל חוזר אל האשה ומתפרץ)

האח: למה - שאלת. למה. אומר לך למה! אם ימאדה לא
ימות. אם ימאדה יהפוך לראש טקאדה, למחרת היום
נמות אנחנו. אני, אדון נומורה, ואת בעצמך. כולנו.
לימאדה לא יהיה צורך בנו... מחר, במשפט, אצפה
בך... אם יהיה משפט.

(והוא יוצא. גם האשה יוצאת)

21. המשפט

(הבן נכנס וכורע מול המושב של ראש טקאדה. אדוני טקאדה נכנסים ומתיישבים איש איש במקומו. הגנב נכנס ותופס את מקומו. מפקד הצבא קם ופותח בדברים)

מפקד הצבא: המועצה הביאה את האדון סומיקו ימאדה למשפט השבט על מרד ובגידה בטקאדה. חצי שנה נאבקנו בו ובהון. מאות שילמו בחייהם. המועצה מבקשת מהאדון שלא ידע רחמים ויהיה משפטו צודק, ויראו כולם וידעו כולם דין מורד בטקאדה...

(הוא פונה אל ימאדה)

מפקד הצבא: עכשיו ידבר אדון ימאדה.

הבן: לא מרדתי בטקאדה. מרדתי באיש שמציג עצמו כראש טקאדה, בגנב. נידון למוות שברח ממותו בחסדיו של אדון איטאמי.. זה אינו אבי. אבי מת במסע הגדול על קיוטו. האיש הזה נבחר לשמש לו כפיל... אחרי שלוש שנים חיכיתי לקבל את הזכויות שלי. כי אני הממונה על הילד מאסו עד שיגיע לפרקו. אבל אלה שידעו את האמת - סרבו. וכאן, היום, מבקשים אותם רמאים להמית אותי כדי לקבור את האמת. זהו פשע נגד חוקי הירושה שלנו וזהו פשע גדול יותר נגד הטבע. כי הרמאים, האדונים נומורה ואיטאמי, מנסים לשנות את הטבע עצמו...

(מפקד הצבא נע ברוגז במקומו)

מפקד הצבא: איזה הוכחות יש לך? אם יש כאלה הצג אותן.

הבן: הוא ההוכחה!

(ימאדה מצביע על הגנב)

מפקד הצבא: הוא אביך.

הבן: הוא דומה לאבי. תמיד היה דומה. דמיון בלתי נסבל.

אבל הוא שחקן!

- האח:** האם שחקן היה מגן עליך כאב בביצות מול הסמוראים?
- הבן:** הוא הגן עלי.
- האח:** מה עוד תבקש כהוכחה?
(שתיקה. ימאדה חושב. מסתכל אל הגנב, אבל האחרון שקוע בעצמו, כמעט מנותק מהמתרחש)
- הבן:** אני דורש ממך, אדוני, וממך אדון איטאמי, להודות באמת לפני המועצה.
- מפקד הצבא:** האיש הזה הוא אביך. אדון טקאדה.
- הבן:** אדון איטאמי?
- האח:** ביקשת את האמת... האמת לפניך.
(והוא מחווה לעבר הגנב)
- הבן:** אתם משקרים!... אדון שירו מוראטה יודע. איפה אדון מוראטה... הוא יודה באמת.
- מפקד הצבא:** אדון מוראטה מת.
- הבן:** מת?
- מפקד הצבא:** חלה ומת.
- הבן:** חלה...
(שתיקה)
- הבן:** הביאו את האשה הראשונה ואת מאסו. הביאו אותם.
(האשה הראשונה ומאסו נכנסים ומתיישבים לצד האדונים)
- הבן:** הגברת קיוקו, מאסו הקטן... האדונים האלו מבקשים להמית אותי. ואני, כל מה שנשאר לי, הוא דבריכם. אתה רואה את אבא מאסו?
- (הילד מהסס. נרגש מהמעמד. הבן נוטל אותו בידו והולך איתו כדי שיבחן את הנוכחים מקרוב, ובפרט את הגנב. כשהילד מתקרב הוא מתפרץ בקריאה)
- הילד:** הוא כאן... הנה הוא.
- הבן:** אתה בטוח מאסו?
- הילד:** הוא הכי גיבור, אבא שלי.
(שתיקה)

הבן: ואת, גברת קיוקו. זהו בעלך? זהו אבי? אל תמהרי.
חשבי לרגע...

(שתיקה)

האשה: זהו אדון טקאדה. תמיד היה. שמעתי שהפצת עליו
שמועות כאילו הוא מתחזה. אם היה כזה, הייתי
יודעת. זה אדוני. זהו אביך.

הבן: את הורגת אותי, גברתי.

מפקד הצבא: יש לך עוד שאלות אל הגברת קיוקו ומאסו?

הבן: לא.

האשה: תנו לי לדבר עוד, אדונים.

מפקד הצבא: אין לך מעמד במועצה!

(הגנב מרים את ידו. פעם ראשונה שהוא מתערב)

הגנב: תן לה!

האשה: אני, יותר מכולכם, הייתי צריכה לבקש את מותו של
אדון ימאדה. מעולם לא בטחתי בכוונותיו ושיקול
דעתו. אבל אני מתחננת לפניכם, אל תהרגו אותו.
טקאדה גדולים וחזקים מספיק לחסוך מאיתנו את
דמו...

מפקד הצבא: האיש הזה דימם אותנו למוות, גברתי! מידת הרחמים
שלך אינה מתאימה כאן!

האשה: ימאדה טועה. מה הוביל אותו לתעתוע הזה של
דמיונו, אני לא יודעת. אולי הוא חולה, אבל הוא
בטוח בתעתוע שבו. הוא אינו משקר. לא הרבה יותר
מהשקרים שאנחנו מספרים לעצמנו מידי יום. הביטו
בו כאיש חולה שדמיונו נטרף עליו. ראו את הטעות
שלו כרצונכם, רק אל תכבידו עלינו בדם נוסף...

הבן: אני לא חולה! אני לא מטורף!

האשה: אבל מוכרח שתהיה... כל האנשים כאן לא יכולים
לטעות, סומיקו. אל תהיה עקשן. אל תיצמד לזיכרון
מתעתע. בחר במה שענייך רואות עכשיו. שכח זיכרון

שאינך בטוח בו בעצמך. אני יודעת שאינך בטוח בו יותר. האמת שלך היא אשליה. תמיד מסתתרת אמת נוספת, ועוד אחת, ועוד אחת... אל תאלץ את אביך להרוג אותך. אני יודעת שלבו ישבר. בחר בחיים סומיקו. וותר על הגאווה שלך. לכמה מתים עוד זקוק טקאדה כדי שישביעו את יצר המוות... עזור לנו להפסיק... עזור לנו, הסתכל וראה. זה אביך.

הבן: מה את מבקשת ממני, גברתי? למחוק את הזיכרון?
את הידיעה?

האשה: כן.

הבן: וזה מה שעשית את, גברתי?

האשה: אדון טקאדה היה תמיד אדוני.

הבן: אני מצטער. את אשה. את יכולה לשכוח. אני גבר. אני לא יכול לשנות את הטבע שלי.

(הגברת מביטה בו בייאוש ואחר יוצאת עם מאסו)

מפקד הצבא: יש עוד משהו שתבקש לאמר, אדון ימאדה?

הבן: כלום.

מפקד הצבא: אדוני...

(כולם מחכים להכרעת הגנב, אבל האחרון שקוע בעצמו. אינו מגיב)

האח: אני יודע, אדוני, אחי, להרוג בן הוא העונש הנורא מכל. סבל נורא... אבל איזו ברירה עומדת לפנינו?... לא רק חייו של ימאדה יקרים לנו, אלא גם גורלו של שבט טקאדה. ואם נשקול זה מול זה - חיי טקאדה יקרים מאלה של ימאדה.

(הגנב עדיין אינו מגיב)

האח: אדוני. מה תפסוק?

הגנב: לפי החוק...

(האח קד בתודה. מפקד הצבא קם ומוביל את ימאדה למרכז. שניהם כורעים זה מול זה. מפקד הצבא מניח לפני הבן סכין קצרה ובד לבן. מתרומם ונעמד אחריו. הבן חושף את בטנו. מגלגל את הבד על ידו, שולף את הסכין מול בטנו.)

במקביל מוציא מפקד הצבא את החרב שלו ומניפה מעליו. מוכן. אבל הבן אינו מצליח להביא עצמו לעשות את מעשה החרקירי)

הבן: אני לא יכול... אני לא יכול...

(תגובה נדהמת של הנוכחים למראה)

הבן: עזור לי... עזור לי אבא.

(הגנב יורד ממושבנו. מחבק את ימאדה, מלטף את ראשו ותוקע בו את הסכין. ימאדה מתמוטט בזרועותיו והגנב מתחיל לצווח)

האח: סלקו את הגופה! סלקו אותה! עכשיו!

(ושני שומרים נחפזים לתלוש את הגופה מידי הגנב הצווח)

האח: מה קורה לך, אדוני!

(הגנב מתרומם פתאום ממקומו, שם יד על פיו ומשמיע קולות ציוץ של ציפור)

הגנב: איך הייתי? הייתי טוב? הרגתי אותו. ראית? הרגתי את ימאדה.

האח: זאת מלחמה...

הגנב: רוצה לראות צפרדע?

האח: מאות נשחטו בשמך!

הגנב: קווה, קווה, קווה...

(והגנב מדגים להם קפיצות של צפרדע)

האח: עמוד! עמוד במקום!

מפקד הצבא: שלוט בעצמך!

הגנב: אני השחקן הכי גדול. הרגתי את ימאדה. החזקתי עד

הסוף. אני מרשים אותך אדון נומורה? רוצה לראות

ברווז?

(והוא מתהלך בהליכת אווז ומשמיע קולות געגוע של אווז)

מפקד הצבא: תפסיק להשתטות!

הגנב: אה, אני יכול להרוג אתכם! הנה השומרים, חותכים

צוואר! אחת ושתיים. היו אדון נומורה ואיטאמי

ואינס! היו ואינס! ואני לבדי! אני עורב!

(והוא משמיע שוב צווחת ערב מול פני מפקד הצבא. האחרון שולף חרב)

הגנב: לא, נומורה. אתה רוצה להרוג אותי? חשבתי גם על

זה. אתם יכולים להרוג אותי. היה ואיננו. הילד יבכה,

האשה תבכה, אבל היא לא אשתו והוא לא בנו. אני

שחקן! גנב! אבל אם תהרגו אותי לא תוכלו לצאת

למסע הגדול לקיוטו! כי בלי ראש טקאדה לא תצאו!

אה? אה? תפסתי אתכם בגרון. בראתם אותי ואני

אוכל לכם את הכבד. אני השחקן הגדול, הגנב שנולד

בהרים שלא זזים. אה? מי יעצור אותי? מי מסתכל

עלי? מי ישפוט אותי? מי? תשמעו ציפור.

(והוא משמיע שוב קולות ציפור ופתאום עובר לטון אחר לגמרי)

הגנב: שבו, רבותי... שבו. שבו! לשבת, אמרתי!!

(אחרי היסוס קצר מתיישבים האח ומפקד הצבא. הגנב מתיישב מולם, לובש את צורת אדון טקאדה)

הגנב: עכשיו נשב למשפט. המשפט האחד, האמיתי... הנה

אתם, אדוני טקאדה. הזהרתי אתכם. על תחרגו
מגבולכם. ההר לא זו. אבל הכרחתם אותו לזוז.
הנחתם לשחקן להרוג את בני! למה? למה?! אבל
שחקן לא הורג, נכון איטאמי? לא באמת. אם הוא
הורג הוא לא שחקן. אז מי הרג את בני? אני אגיד לכם
מי... יצור מקושקש, חסר גבולות, פיסת אדם. כלום...
פיסה של כלום רצחה את בני... עלינו להרוג את היצור
העלוב הזה... וזהו פסק הדין. השחקן יוצא להורג.

(הוא שולף סכין קצרה מחגורו ותוקע אותה בבטנו. נופל לרצפה. למרות כאביו
הוא מנסה להתיישב. שני האדונים המומים. האשה נכנסת, כורעת ליד הגנב)

הגנב: גברתי... קיוקו... סלחי לי. אני הולך... מאסו

הקטן, שמרי עליו מפני אדוני טקאדה...

(שתיקה)

הגנב: פעם רצית להכיר אותי... עכשיו אפשר... הנה אני...

קוראים לי הוטיי... הכפר שלי נמצא על הר גבוה,
קרוב לשמיים, בחורף השלג יורד, קר, אבל בבית
חם... ליד התנור... אנחנו יושבים לידו, מכוסים
בשמיכות... וזו הציפור שבחוץ, שקוראת לנו לצאת,
כי השמש חזרה לזרוח... הנה היא, גברתי...

(והוא שב ומשמיע את קולות הציפור שלו, חלשות יותר. ואז נופל על צידו. מת.
האח ניגש אליו, רוכן לידו. מוודא שאמנם מת)

מפקד הצבא: עכשיו את יכולה לחזור לאגף שלך, אשה.

(שתיקה)

האח: ראש טקאדה מת.

מפקד הצבא: מת. שומר, הישאר איתו הלילה. מחר נכין אותו
לקבורה.

(מופיע הילד חבוש בקסדת אביו, אוחז בחרב עץ)

הילד: עכשיו זה אמיתי, נכון אמא? נכון?

(והוא מנפנף בחרבו כילד, כמי שנלחם באויבים לא נראים)

הילד: אני אהרוג את כולם. אני הכי חזק. הכי גיבור. אני

אהרוג ואהרוג. אני... עד הברכיים בתוך דם, ואני

חותך להם את הפנים והבטן והידיים, והם מתים.

כולם מתים. אני טקאדה. אני ראש טקאדה. אני

הורג.

סוף